

PŘÍBĚH

příběh

„V MINULÉM ČÍSLE JSTE SI MOHLI PŘEČÍST PŘÍBĚH O KÁCENÍ OSAMOCE- NĚ ROSTOUCÍHO STROMU, A TAKÉ NEČEKANÉM ZÁŽITKU S TÍM, JAK BYL STROM POKÁCEN.

ZDÁLO SE VÁM, ŽE TO NEBYLO VŠECHNO. MÁTE PRAVDU NEBYLO. DNES SI MŮŽETE PŘEČÍST DOKONČENÍ PŘÍBĚHU.“

BOROVICE dokončení

... odtušil: „V Americe.“

„Vy jste tam byl?“ Záměrně připomínám — v okamžicích překvapení klade- me často docela hloupé otázky.

„Jo, byl. Tak nashle.“

Ke shledání za několik dní došlo. Pan Náchodský se „jen tak zastavil“, proto- že prý viděl, že to mladé zajímá. Zajímalo.

Před námi se objevil starý školní sešit, vybledlé písmo, a pár zažloutlých snímků. Začal se odvíjet román překo- návající i to drama kácení.

Autor deníku, původně rakousko- uherský voják, dezertoval, byl v legiích v Rusku, zase utekl a dorazil do Afghánistánu. Tam dokonce cvičil nějaké vojáky. Na zažloutlých fotkách jsou postavy ne nepodobné dnešním mudžáhidům a vedle nich mladý muž v uniformě. Prý to byli vojáci spíš živelní, ale nebezpeční, i když řada z nich měla jen staříčké předovky.

Pak pan Náchodský kamsi sáhl a před námi na stole spočinula klasická t'ube- tějka, pokrývka hlavy běžná ve střední

Asii. Černá, vzor vyšíty kdysi stříbrnou, teď' už zčernalou nití. A také krátká dýka ve zdobné pochvě, vše okrášleno vzory. Ozdobné arabské písmo.

A co dál? Další putování, také jako námořník na nákladní lodi, pak Amerika, kde trochu kácel stromy, pásl prý dobytek. Chtěl si vydělat, pořád mířil domů. Nakonec se mu to povedlo. Kdy a jak, to neví.

Proč to vyprávím?

Trochu mne k tomu přivedla nedávná podívaná, kdy v sousedství káceli mohutný strom. Firma, rameno s košem, motorové pily, ocelová lana. Takže vzpomínám na doby minulé, které pamatuji.

Pan Náchodský už dávno zemřel, kdo ví, kde skončily jeho skromné památky. A zůstala i záhada, kde neznám odpo- věď — jak vlastně cestoval? Jaké měl dokumenty?

Moje vzpomínka má naznačit, jak mnoho mizí s aktéry různých příhod a osudů. Nenávratně se to ztrácí. My se často neptáme, třeba můj bratr a já. Byli jsme mladí, zájem směřoval jinam. A také jsem chtěl naznačit, že v našem okolí mnohdy žijí velmi pozoruhodní lidé, nenápadní, a přece jejich osudy bývají zajímavé. My o nich vůbec nevíme. Nás přivedla k pár krátkým setkáním ta borovice. Už zmizela, a stejně tak pan Náchodský.

WEB: www.oceti.cz/sihhasapa/
vyšlo: 4. 10. 2023

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihhasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

416

SIHÁČEK

říjen 2023

Jak to zvládáme

CO SE STALO

20. 9. — bylo slunečno a teplo. Celou Schůzku jsme strávili venku.

Z pohledu vedoucích to dnes byla »one man show«. Začali jsme střelbou z kleku, a souběžně zbývající střelili z foukačky na terč.

Pak jsme se, dvakrát různě, rozdělili na dva týmy, a štafetově jsme skládali řadu čísel. Poprvé od jedničky, podruhé od desítky.

Potom jsme vyzkoušeli, jak kdo pozná listy stromů, které rostou na zahradě za klubovnou. Překvapilo mě, že rozsah druhů byl nakonec velký, (nepřekvapilo, že Kanada a javorový list stále některým neutkvěl v hlavě...)

Následně jsme se pustili do vracečky. Tady se ukázalo, že každý může být nečekaně vybitý, nebo naopak zachráněný spoluhráčem.

Na závěr jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu. Ti zdatnější pomohli s úklidem a hajdy k domovům...

27. 9. — bylo opět slunečno. Délka dne se však zkracuje a tak konec schůzky je slunce pod obzorem. Schůzku jsme strávili venku.

Tentokrát jsme se sešli v komorním počtu. Ukázalo se, že potencionální členové nedospěli k rozhodnutí zapojit se mezi nás. Začali jsme střelbou z pistole. Ve Starobělské pažbě často výsledek z pistole rozhoduje o úspěchu a neúspěchu v soutěži.

Následně jsme z desek postavili »domečky« a na dva způsoby jsme probíhali slalom zakončený zvonkem. Nejdříve jsme slalomově domky obíhali, druhou disciplínou bylo podlézání, které však občas skončilo dominovým pádem větší části trasy.

Pak jsme nafoukli malé balónky. Protože však profouknutí tak, aby se balónek začal nafukovat bylo příliš náročné, pomohli jsme si pumpičkou. No a pak začala střelba foukačkou. Zahájili jsme na deseti metrech a po každém kole jsme se přibližovali. Nakonec se všem podařilo prasknout alespoň jeden balónek.

V poslední části jsme si zahráli do vracečku, tentokrát s míčem charakteru velkého tenisáku.

Před rozchodem jsme si rozdali pozvánku na »Pažbu« a na nedělní »turnaj ve hře Dobble«. A pak už jen úklid a směr domů...

